

meget vanskelige regelsæt, så vi diskuterer ud fra de samme forudsætninger.

Udvisningen af fremmede borgere, ja, oven i købet landsforvisning af egne borgere er jo lige så gammel, som samfundsdannelsen er. Kort sagt: Det har man altid haft. Hvad angår udvisning af personer, der er til fare for statens sikkerhed, har der faktisk været regler i Danmark siden 1952.

I 2002 vedtog Folketinget så en række stramninger. Et bredt flertal i Folketinget – V, K, Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti – stod bag de regler om administrativ udvisning, som vi taler om i dag. I 2002 blev der indlagt nogle skærpselser og en ændret procedure.

Efter 2002 skal integrationsministeren på baggrund af en indstilling fra justitsministeren vurdere, om en udlænding må anses for at være en fare for statens sikkerhed, den såkaldte § 45 b-procedure, hvis altså justitsministeren indstiller det. Der er ikke tale om, at udlændingemyndighederne, altså Udlændingetjenesten, skal foretage en selvstændig vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding må anses for at være en fare for statens sikkerhed. Det er en vurdering, som integrationsministeren foretager efter indstilling af justitsministeren.

I disse sager kan integrationsministeren tillige, efter en indstilling fra justitsministeren, af sikkerhedsmæssige grunde bestemme, at udlændingen, herunder udlændingens advokat, ikke skal have adgang til de oplysninger, som ligger til grund for vurderingen af, at vedkommende må anses for at være en fare for statens sikkerhed. Endelig kan integrationsministeren også bestemme, stadig efter indstilling fra justitsministeren, at de oplysninger, der ligger til grund for indstillingen om, at vedkommende må anses for at være en fare for statens sikkerhed, af sikkerhedsmæssige grunde heller ikke kommer til udlændingemyndighedens kendskab, altså i første instans Udlændingetjenesten.

Men, og det er jo så det vigtige for retssikkerheden, selv om der altså foreligger disse vurderinger, er det jo ikke altid ensbetydende med, at vedkommende bliver udvist. Der skal i alle sager foretages en individuel vurdering af, om udvisningen må antages at virke særlig belastende for den pågældende, navnlig på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund. Der kan være tale om alder, helbred, tilknytning til herboende osv. Som sagt er det altid en konkret vurdering.

Afvejningen sker også under iagttagelse af Danmarks internationale forpligtelser, herunder bl.a. den europæiske menneskerettighedskonvention, artikel 8, om respekten for familielivet.

Konsekvensen af, at en udlænding anses for en fare for statens sikkerhed, er, at der ikke kan meddeles asyl her i landet. Hvis der allerede er meddelt asyl her i landet, bortfalder udlændingens opholdstilladelse. Alligevel er det altså ikke sikkert, at den pågældende udsendes, fordi der yderligere er den ultimative bestemmelse, at man ikke kan udsendes, hvis man risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling.

Det princip kan jo netop få betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse som flygtning, men hvor den pågældende er udelukket fra at få opholdstilladelse eller har mistet opholdstilladelsen på grund af udvisning efter de principper, jeg lige har omtalt. I sidste instans er det asylmyndighederne, og det vil altså sige Flygtningenævnet, der kan behandle disse sager, som vi også for nylig har kunnet læse om i dagspressen.

I de sager, hvor integrationsministeren efter justitsministerens indstilling vurderer, at en udlænding må anses som værende en fare for statens sikkerhed, kan integrationsministerens vurdering ikke indbringes for en anden forvaltningsmyndighed. Vurderingen er at betragte som endelig. Men det følger naturligvis altid af grundlovens § 63, at domstolene er berettiget til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedens grænser. Det betyder her, at integrationsministerens vurdering kan indbringes som grundlovs-sag, og det betyder jo, at det både er udvisningen og vurderingen af grundlaget for, om den pågældende er til fare for statens sikkerhed, der kan indbringes. Men det er jo altså efter grundlovens § 63.

Med disse bemærkninger mener jeg også hermed at have besvaret, hvordan det står til med grundlovens § 3. Der er en klar lovgivning. Der er et klart regelsæt i loven for, hvad den udøvende myndighed kan og skal, og endelig kan sagerne indbringes efter grundlovens § 63 for domstolene.

Jeg er ikke i tvivl om, at det regelsæt, vi her arbejder med, ligger inden for rammerne af de internationale konventioner. Jeg er dog meget tilfreds med, at jeg i dag kan meddele Folketinget, at der under Integrationsministeriets ledelse